

da mu smehljaje pripelješ na svod
bele ovčice iz božjega hleva,
čaka na tvojo piščal, o Gospod,
da nam zapoje kot zvon, ki v vsemir
trka od srca do srca na dver:
Angelj — ne zver! — bodi človek človeku
v novem, mladostnem, vserádostnem veku.

VEČERNO SPROŠČENJE

I G O G R U D E N

Kot gnezdo lastavičje v sencah strehe
pripet je moj balkon.
Od vseh strani nemir: ah, brez utehe
večer zveni v zaton.
Večerni zvon za naše grehe moli:
za hip
obstal je utrip
srcá, svetá, vse zemlje naokoli —
na kraj gozdá, kjer v mrak molčé topoli,
je dahnil daljnji ščip.

V ubrani sèn srcá, nebá in zemlje
za vse, nas vse bo zvon iztrepetal,
nad svetom za vso noč drhté obstal:
od srca k srcu udarja zadnji val,
ko da na pot pozdrav v slovo si jemlje
drevo in bilka, človek in žival.

UGANKA

L O U I S A D A M I Č

III

Nekaj dni pozneje je prišel Blumberg ves razburjen v mojo trgovino.
„Pravkar je vrnil kovčeg številka sedem!“ mi je javil, „in prinesel
mi je lepo risbo kovčega za obleke, ki ga hoče posebej naročiti pri meni.
Točno so vrisane najbolj podrobne stvarce v sestavu: velikost zakovic,
debelost azbestne podlage, ključavnice in zapahi, obešala, predali — vse